

Judith Visser

HASTA LA VISTA

‘Stella en Francien hebben echt een waanzinnige tijd gehad in Salou,’ merkte ik op. Ik staaarde naar de Facebook-foto’s op mijn telefoon, waar mijn blije en zonverbrande schoolvriendinnen het plezier weerspiegelden dat ik was misgelopen.

Mijn moeder zat naast me op de bank en keek op van de Engelse glossy op haar schoot. ‘*Oh, sweetheart*, baal je er nog steeds van dat je niet mee mocht van ons?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Menorca is ook leuk,’ zei ze.

‘Zal best, maar dat is met jullie. Iedereen mag al zonder ouders op vakantie, behalve ik.’

‘Volgend jaar, Milla,’ zei mijn vader rustig vanachter zijn krant. Zijn gezicht was bruin van de felle Afghaanse zon. Na onze vakantie moest hij terug voor het tweede deel van zijn uitzending en zouden we hem weer drie maanden niet zien. ‘Als je zeventien bent, dat is een mooie leeftijd.’

‘En we gaan na Menorca ook nog gezellig samen naar tante Alison,’ voegde mijn moeder eraan toe. ‘Lekker naar Cornwall. Dus je hebt niets te klagen.’

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Elk jaar datzelfde tripje naar Cornwall...’ mompelde ik.

Mijn moeder sloeg haar magazine dicht en keek me aan. ‘Ik snap best dat je met je vriendinnen wilt zijn, maar je gaat in de herfstvakantie toch weer bij Claire logeren?’

‘Absoluut!’ riep ik. Ik kon echt niet wachten om weer naar Londen te gaan en Claire te zien. In de vier jaar dat ik nu in Nederland woonde, was ik bijna elke schoolvakantie bij haar gaan logeren. Want al

kon ik hier op school goed met Stella en Francien opschieten, Claire was al sinds de kleuterschool mijn beste vriendin en dat zou ze altijd blijven. Ik zuchtte. ‘Maar dat duurt nog een eeuwigheid.’

‘Ik heb een idee,’ zei mijn vader plotseling. Met een twinkeling in zijn ogen legde hij zijn krant neer. ‘Denk je dat Claire van haar ouders met ons mee mag naar Menorca?’

‘*What?*’ gilte Claire een half uur later op Skype. Op het scherm van mijn laptop waren haar ogen groot van verrukking. ‘*Are you serious?*’

‘*Yes!*’ riep ik terug. Ik zat aan de eettafel zodat mijn ouders konden meeluisteren. ‘Het is mijn vaders idee. Als jij naar Rotterdam kunt komen, dan vliegen we daarna met zijn allen naar Menorca en...’

Mijn moeder kwam achter me staan. ‘*Hi Claire!*’ zei ze vriendelijk. ‘Voordat Milla verdergaat: we hebben natuurlijk wel eerst toestemming van je ouders nodig.’

‘Ja! Ik ga het meteen vragen!’ Claire sprong opgewonden op en verdween uit beeld. Ik staarde naar de vertrouwde roze muren van haar kamer, met in het midden haar grote spiegel met foto’s op de lijst. De foto’s waren vanaf hier niet duidelijk te zien, maar ik wist dat er veel kiekjes van ons tussen zaten. Claire en ik als tienjarigen, op de rollerskates die we tegelijk hadden gekregen voor ons overgangsrapport. Op ons elfde, ik met die vreselijke plaatjesbeugel die ik sinds vorig jaar eindelijk kwijt was, en Claire met het pluizige, mislukte permanentje dat ze er na een jaar uit wanhoop had laten uitknippen. Wij samen gearmd, twaalf jaar oud, gekleed in ons grijze Britse schooluniform.

Ergens in de verte klonk haar stem, hoog van enthousiasme: ‘*Mum!* Ik heb Milla op Skype en je raadt het nooit: ik mag volgende week met haar en haar ouders mee naar Spanje! Vind je dat goed? *Please?*’

Er klonken een paar gedempte, onverstaanbare woorden. Toen verscheen Claires blonde hoofd weer in beeld, haar wangen rood en haar gezicht hoopvol. ‘Mijn moeder wil even een paar dingen vragen,’ kondigde ze aan.

Claires moeder verscheen op het scherm, haar donkere haar in een strakke vlecht.

‘*Hi Amanda,*’ zei mijn moeder. ‘*How are you?*’

‘*Very well, thanks,*’ zei Claaires moeder. Ze glimlachte en zwaaide naar mij. ‘*Hi Camilla!*’ Ik zwaaide terug en ze wendde zich weer tot mijn moeder. ‘En met jullie ook alles goed? Nog steeds gelukkig daar in Nederland?’

‘Ja, hoor! Natuurlijk missen we Londen wel eens, maar Milla zit hier op een fijne school, en na vier jaar ben ik er zelf ook wel aan gewend. Ik spreek alleen nog niet echt goed Nederlands, maar dat komt nog wel!’

‘En met Theo alles in orde? Begreep ik het nou goed dat hij in Afghanistan zit?’

Mijn moeder knikte. ‘Ja, voor zes maanden. Hij is nu op de helft en heeft de gebruikelijke drie weken verlof.’ Ik gaf haar een ongeduldige por met mijn elleboog en ze vervolgde: ‘Heeft Claire je verteld over onze uitnodiging?’

Amanda knikte. ‘Wat leuk dat ze mee mag! Hoe komt dat zo ineens?’

‘Ach, we dachten: die meiden hebben elkaar al zo lang niet gezien, en kletsen via Skype en e-mail is natuurlijk niet hetzelfde als elkaar in het echt zien.’

‘Waar gaan jullie heen?’

‘Gewoon een weekje naar Menorca, niets bijzonders. Het is een rustig eiland, de ideale plek voor ze om lekker te relaxen voordat ze weer naar school moeten.’

Claire keek haar moeder smekend aan. ‘*Can I go?*’ vroeg ze. ‘*Please?*’

‘Ze kan met ons meevliegen,’ zei mijn moeder. ‘Theo heeft het net uitgezocht en er is nog plek op de vlucht. Dus ze zou bijvoorbeeld aanstaande dinsdag naar Rotterdam kunnen vliegen, dan kan ze eerst een nachtje hier slapen. We vertrekken woensdagochtend.’

Amanda keek bedenkelijk. ‘Ik vind het echt ontzettend leuk dat jullie het aanbieden, begrijp me niet verkeerd, hoor, maar het over-

valt ons natuurlijk wel een beetje. Want waar zou ze daar dan slapen, bijvoorbeeld? Bij Milla op de kamer?

‘Uiteraard. Het hotel vindt het geen probleem als Milla haar kamer deelt met een extra gast. Theo heeft ze gebeld om dat te checken.’

Amanda richtte zich tot iemand die buiten beeld stond. ‘Wat denk jij?’

‘Ik vind het goed,’ klonk Claires vader. ‘Milla’s ouders zijn er immers bij? Wat mij betreft mag ze mee.’

‘Yes!’ riepen Claire en ik tegelijk. Op het scherm van mijn laptop sprong Claire opgetogen op en neer.

Claires vliegtuig zou om even voor half tien landen, en samen met mijn vader reed ik naar Rotterdam Airport om haar op te halen. Mijn vader parkeerde de auto op het grote parkeervlak naast de luchthaven, en toen ik mijn gordel losklikte, merkte ik dat mijn vingers trilden van opwinding. Eindelijk kwam Claire naar Rotterdam! Eindelijk kon ik haar in het echt laten zien hoe ik woonde, in plaats van via de webcam.

We stapten uit de auto en ik speurde de lucht af om te zien of ik Claaires vliegtuig al zag naderen.

‘Het valt me mee dat ze nu wel mag komen,’ zei mijn vader. We liepen naar de ingang van het vliegveld. ‘Vorig jaar waren haar ouders het er nog niet mee eens, toch?’

‘Nee, Tom en Amanda hadden liever dat ik weer gewoon daarnaartoe kwam,’ zei ik. ‘Ze zijn echt overbezorgd.’

‘Daar is niets mis mee,’ vond mijn vader.

We liepen de aankomsthal in. Twee stewardessen in donkerblauw uniform liepen pratend langs ons heen, hun koffertjes achter zich aan rollend.

‘Dank je, *daddy*.’ Ik glimlachte. ‘Ik vind het echt super dat Claire mee mag.’

‘Je moeder en ik vinden het ook leuk,’ zei hij. ‘We hebben Claire al die jaren niet gezien, en dat terwijl jullie in Londen onafscheidelijk waren. Gelukkig zag ik haar af en toe op Skype voorbijkomen, anders zou ik haar straks misschien niet eens herkennen.’

De eerste passagiers kwamen de ontvangsthal binnen, en ik wipte ongeduldig van mijn ene voet op mijn andere. Het was geweldig om Claire eindelijk weer in het echt te zien! Om samen te kunnen lachen,

fluisteren, om haar te kunnen omhelzen, alles wat via Skype niet ging.

‘Ik wil niet dat je weggaat,’ had ze met tranen in haar ogen gezegd toen ik vier jaar geleden vertelde dat mijn vader terug naar zijn geboorteland Nederland ging en dat mijn moeder en ik met hem zouden meeverhuizen. We hadden samen op haar bed gezeten, waar Claire een pluchen beer van haar bed op de grond smeet. ‘Ik ga je veel te erg missen!’

‘Ik heb ook absoluut geen zin om naar zo’n suf land te gaan,’ had ik verdrietig geantwoord. ‘Ik ken daar niemand, mijn hele leven is hier.’

‘Kom bij mij wonen!’ had ze spontaan voorgesteld. ‘Dan kun je gewoon hier op school blijven, en –’

‘Alsof onze ouders dat ooit goed zouden vinden...’

Beiden hadden we ons hoofd geschud.

Een groep zakenmannen in grijze pakken passeerden ons. Een moeder met een kind liep voorbij, gevolgd door nog meer zakenmannen. Ik kneep mijn ogen tot speeltjes. Waar was Claire?

Toen zag ik haar en ik slaakte een kreetje.

Claire zag ons ook en zwaaide. Ze lachte breeduit. Haar blonde lokken zwierden om haar hoofd en ze trok een grote gele koffer achter zich aan. ‘Milla!’

‘Claire!’

Ze liet haar koffer los en we vlogen elkaar in de armen.

‘*Hi Claire,*’ zei mijn vader lachend.

Claire liet mij los en ging op haar tenen staan om hem een kus op zijn wang te geven. Ze droeg een zwart topje en een korte spijkerbroek. ‘Theo! Heel erg bedankt dat ik met jullie mee mag op vakantie!’

‘We zijn er bijna,’ zei ik toen mijn vader het centrum in reed. Claire en ik zaten op de achterbank.

Claire keek naar buiten. ‘Rotterdam!’ zei ze opgewonden. ‘En wat

cool dat je midden in het hartje van de stad woont! Echt stoer om het nu zelf allemaal te zien. Hoe is je Nederlands trouwens?’

‘Helemaal onder de knie. Maar thuis, met mijn ouders, praat ik nog gewoon Engels, want dat is fijner voor mijn moeder.’

‘We proberen haar wel Nederlands te leren,’ zei mijn vader. Hij reed de Blaak op. ‘Maar ze is eigenwijs. Nederlandse soaps wil ze ook niet kijken, ze zweert bij *EastEnders*.’

Claire lachte.

‘We zijn er,’ zei ik.

Verrukt keek Claire naar de opvallende gele kubuswoningen voor ons. ‘Wat een leuke buurt!’

Mijn vader parkeerde de auto in de parkeergarage in de Kipstraat en haalde Claires koffer uit de achterbak. Toen liepen we naar de hoge Blaaktoren waarin ons appartement gevestigd was.

Boven kwam mijn moeder ons in de hal glimlachend tegemoet. Haar donkerrode haar viel – in tegenstelling tot mijn springerige krullen – glanzend en steil op haar schouders. ‘Claire!’ zei ze hartelijk. Ze stak haar armen uit. ‘Wat goed om je weer te zien, kind.’

Claire liet zich gewillig knuffelen.

Tijdens de lunch prijkte er een grote pan met tomatensoep in het midden van de houten eethoek, versgebakken broodjes lagen in een rieten mand ernaast.

Claire keek door het grote woonkamerraam naar de markt op de Binnenrotte. ‘Wat leuk,’ merkte ze op, ‘een markt zo dichtbij!’

‘Hij is er elke dinsdag en zaterdag,’ zei ik, ‘we kunnen er na de lunch wel even overheen lopen als je dat wilt.’

‘Graag!’

‘Hoe gaat het met je ouders, Claire?’ vroeg mijn moeder. Ze sneed een broodje doormidden. ‘Wat fijn dat ze het goedvinden dat je met ons meegaat!’

Claire knipoogde. ‘Ze proberen te doen alsof ze het niet doodeng vinden dat ik zonder hen op vakantie ga.’

Mijn vader glimlachte. ‘Gelukkig kennen ze ons, dat scheidt. En hoe gaat het met je broer?’

‘Met Chan gaat het heel goed,’ vertelde Claire trots. Haar ogen glansden zoals altijd wanneer ze over haar drie jaar oudere broer sprak. ‘Hij heeft een contract gekregen bij de London Wasps.’

Mijn vader floot zacht tussen zijn tanden. ‘De beste rugbyclub van Londen. Dat is een behoorlijke prestatie.’

Claire knikte. ‘Hij werkt er hard voor. En hij is nu op zoek naar een appartementje voor zichzelf.’

We snoven de geur van de viskraam op. Claire keek verrukt naar de kooplui en de slenterende menigte. Naast ons was een groepje gesluisde vrouwen druk bezig lappen met glanzende stof te bewonderen. De zon scheen op onze hoofden, de bloemverkoper prees luidkeels zijn magnolia’s aan, en gearmd liepen we langs de kleurige kramen.

Toen we de Hoogstraat op liepen, hield Claire stil bij de patatkraam van Bram Ladage en stak haar neus in de lucht. ‘Dat ruikt goed, zeg.’

Ik schoot in de lach. ‘We hebben net geluncht.’

Toch slenterden we even later allebei met een blauwe papieren puntzak in onze handen langs de winkels.

‘Ik heb je gemist,’ zei Claire, terwijl ze een goudgeel frietje in haar mond stak. ‘Ik keek echt uit naar de herfstvakantie, maar dit is nog veel beter.’

Die nacht, in het donker, dempten we onze stemmen zodat mijn ouders ons in de kamer ernaast niet zouden horen. Claire lag op een matras op de grond naast mijn bed. Ze had haar telefoon in mijn docking station gezet, het volume laag, en de hoge stem van Taylor Swift fladderde zachtjes om ons heen.

‘Dit is net als vroeger,’ mijmerde ze fluisterend, ‘vind je niet?’

‘Toen ik net in Nederland woonde miste ik onze logeerweekenden echt vreselijk.’

‘Ik heb dat daarna nooit meer gedaan,’ zei ze, ‘bij een vriendinnetje slapen.’

‘Maar wel bij een vriendje?’ vroeg ik plagend.

‘*In my dreams!* Mijn moeder krijgt al rode vlekken in haar nek als ik alleen maar naar een jongen kijk. Je weet toch hoe ze is?’

‘Maar je moeder hoeft toch niet alles te weten?’

‘Precies,’ zei Claire, ‘en ik vind dat het de hoogste tijd wordt voor een lover!’

Ik grinnikte. ‘Heb je iemand op het oog?’

‘In Londen? *Are you serious?* Je weet toch dat daar niets aantrekkelijks rondloopt?’

‘Natuurlijk weet ik dat. Waarom denk je dat ik daar ben weggegaan?’

Ze giechelde. ‘Is het hier in Nederland zoveel beter dan?’

‘Nauwelijks. Bij mij op school in elk geval niet. Alleen maar van die onvolwassen, magere jochies.’

‘Misschien dat je volgend jaar meer geluk hebt,’ opperde ze. ‘Bij een studie journalistiek zullen vast wel –’

‘Slapen, meiden!’ klonk de zware stem van mijn vader vanaf de andere kant van de muur. ‘Jullie moeten morgen vroeg op!’

We schoten tegelijk in de lach.

